

Kahdeksas on yksi niistä seitsemästä - Numero kaksi

Raamatun profetian valtakunnat

Jeff Pippenger

2023-09-15

Edellisessä artikkelissa osoitimme, etteivät milleriläiset kyenneet näkemään Roomaa muuna kuin pakanallisena ja paavillisena Roomana, vaikka he käsittelevätkin näiden kahden vallan välisiä eroja. Milleriläisille pakanallisen ja paavillisen Rooman väliset erot eivät johtaneet siihen, että he olisivat tunnistaneeet paavillisen Rooman viidenneksi valtakunnaksi, joka seurasi pakanallisen Rooman neljättä valtakuntaa. Vuoden 1844 pettymyksen jälkeen sisar White tunnisti Ilmestyskirjan kahdentoista ja kolmannentoista luvun kolme valtaa siten, että kahdennessatoista luvussa lohikäärme, sitten paavius kolmannessatoista luvussa merestä nousseena petona, jota seurasi Yhdysvallat maasta nousevana petona. Kun perustus oli laskettu, Herra avasi valon Ilmestyskirjan kuudennessatoista luvussa esiintyvistä lohikäärmeen, pedon ja väärän profeetan kolminkertaisesta liitosta, joka johtaa maailman Harmagedoniin.

Profetian linja, jossa nämä vertauskuvat esiintyvät, alkaa Ilmestyskirjan 12. luvusta, lohikäärmeestä, joka pyrki tuhoamaan Kristuksen hänen syntymänsä hetkellä. Lohikäärmeen sanotaan olevan Saatana (Ilmestyskirja 12:9); juuri hän vaikutti Herodekseen saadakseen Vapahtajan surmatuksi. Mutta Saatanan pääasiallinen välikappale sodassa Kristusta ja hänen kansaansa vastaan kristillisen ajan ensimmäisinä vuosisatoina oli Rooman valtakunta, jossa pakanaus oli vallitsevana uskontona. Näin ollen, vaikka lohikäärme ensisijaisesti edustaa Saatanaa, se on toissijaisessa merkityksessä pakanallisen Rooman vertauskuva.

Luvussa 13 (jakeissa 1–10) kuvataan toinen peto, ”pantterin kaltainen”, jolle lohikäärme antoi ”voimansa ja valtaistuimensa ja suuren vallan”. Tämä vertauskuva, kuten useimmat protestantit ovat uskoneet, edustaa paaviutta, joka peri vallan, valtaistuimen ja auktoriteetin, jotka muinoin kuuluivat muinaiselle Rooman valtakunnalle. Tästä pantterin kaltaisesta pedosta sanotaan: ”Sille annettiin suu puhumaan suuria sanoja ja pilkkapuheita.... Ja se avasi suunsa pilkkaan Jumalaa vastaan, pilkatakseen Hänen nimeään ja Hänen majaansa ja niitä, jotka taivaassa asuvat. Ja sille annettiin valta käydä sotaa pyhiä vastaan ja voittaa heidät; ja sille annettiin valta kaikkien sukukuntien ja kansojen ja kielten ja kansanheimojen yli.” Tämä ennustus, joka on miltei yhtäpitävä Danielin 7. luvun pienen sarven kuvauksen kanssa, viittaa epäilemättä paaviuteen.

”Ja hänelle annettiin valta toimia neljäkymmentä kaksi kuukautta.” Ja profeetta sanoo: ”Minä näin yhden sen päistä ikään kuin kuoliaaksi haavoitettuna.” Ja jälleen: ”Jos kuka vie vankeuteen, hän joutuu vankeuteen; jos kuka miekalla tappaa, hänen pitää miekalla tulla tapetuksi.” Ne neljäkymmentä kaksi kuukautta ovat sama aika kuin ”aika ja ajat ja puoli aikaa”, kolme ja puoli vuotta eli Daniel 7:n 1260 päivää — se ajanjakso, jonka aikana paavillisen vallan tuli sortaa Jumalan kansaa. Tämä ajanjakso, kuten edellisissä luvuissa on

esitetty, alkoi paavinvallan ylivallan myötä vuonna 538 jKr. ja päättyi vuonna 1798. Tuolloin paavi joutui Ranskan armeijan vangiksi, paavillinen valta sai kuolinhaavansa, ja ennustus täyttyi: ”Jos kuka vie vankeuteen, hän joutuu vankeuteen.”

”Tässä kohden esitellään toinen vertauskuva. Profeetta sanoo: ’Minä näin toisen pedon nousevan maasta; ja sillä oli kaksi sarvea niin kuin karitsalla.’ Jae 11. Sekä tämän pedon ulkonäkö että sen nousemisen tapa osoittavat, että kansakunta, jota se edustaa, on erilainen kuin ne, jotka esitettiin edellisissä vertauskuissa. Ne suuret valtakunnat, jotka ovat hallinneet maailmaa, esitettiin profeetta Danielille petoina, jotka nousivat, kun ’taivaan neljä tuulta ryntäsi suureen mereen.’ Daniel 7:2. Ilmestyskirjan 17. luvussa enkeli selitti, että vedet tarkoittavat ’kansoja ja väkijoukkoja ja kansakuntia ja kieliä.’ Ilmestyskirja 17:15. Tuulet ovat riidan vertauskuva. Taivaan neljä tuulta, jotka ryntäävät suureen mereen, kuvaavat niitä kauheita valloituksen ja vallankumouksen näyttämyitä, joiden kautta valtakunnat ovat saavuttaneet valtansa.

”Mutta peto, jolla oli karitsan kaltaiset sarvet, nähtiin ”nousevan maasta”. Sen sijaan, että se kukistaisi muita valtoja perustaakseen itsensä, tämän kansakunnan, jota näin kuvataan, täytyy nousta alueella, joka ei ennestään ole ollut asuttu, ja kasvaa vähitellen ja rauhanomaisesti. Se ei siis voinut nousta Vanhan maailman ahtaasti asutettujen ja keskenään kamppailevien kansallisuuksien keskuudesta — tuosta kuohuvasta merestä, ”kansoista ja paljoudesta ja kansakunnista ja kielistä”. Sitä on etsittävä läntiseltä mantereelta.

”Mikä Uuden maailman kansakunta oli vuonna 1798 kohoamassa valtaan, luvaten voimaa ja suuruutta sekä vetäen maailman huomion puoleensa? Tämän vertauskuvan sovellutus ei jätä sijaa epäilykselle. Yksi kansakunta, ja vain yksi, vastaa tämän profetian tuntomerkkejä; se viittaa erehtymättömästi Amerikan Yhdysvaltoihin. Yhä uudelleen ja uudelleen pyhän kirjoittajan ajatusta, miltei hänen täsmällisiä sanojaan, ovat huomaamattaan käyttäneet sekä puhuja että historiankirjoittaja kuvatessaan tämän kansakunnan nousua ja kasvua. Peto nähtiin ’nousemassa maasta’; ja kääntäjien mukaan tässä ’nousemiseksi’ käännetty sana merkitsee kirjaimellisesti ’kasvaa tai versoa esiin kuin kasvi’. Ja kuten olemme nähneet, kansakunnan täytyi nousta alueella, joka oli aikaisemmin asuttamaton. Eräs huomattava kirjailija kuvaa Yhdysvaltojen nousua puhumalla ’sen esiin tulemisen salaisuudesta tyhjyydestä’ ja sanoo: ’Kuin hiljainen siemen me kasvoimme valtakunnaksi.’ —G. A. Townsend, *The New World Compared With the Old*, s. 462. Eräs eurooppalainen aikakauslehti puhui vuonna 1850 Yhdysvalloista ihmeellisenä valtakuntana, joka oli ’nousemassa esiin’ ja ’maan hiljaisuuden keskellä päivä päivältä lisäämässä voimaansa ja ylpeyttään’. —*The Dublin Nation*. Edward Everett sanoi puheessaan tämän kansakunnan pyhiinvaeltajaperustajista: ’Etsivätkö he syrjäistä paikkaa, vaaratonta tuntemattomuutensa tähden ja turvallista etäisyytensä vuoksi, missä Leydenin pieni seurakunta voisi nauttia omantunnonvapaudesta? Katso niitä mahtavia alueita, joiden yli he rauhanomaisessa valloituksessa ... ovat kantaneet ristin lippuja!’ —Puhe pidetty Plymouthissa, Massachusettsissa, 22. joulukuuta 1824, s. 11.”

”Ja sillä oli kaksi sarvea niin kuin karitsalla.” Karitsankaltaiset sarvet viittaavat nuoruuteen, viattomuuteen ja lempeyteen ja kuvaavat osuvasti Yhdysvaltojen luonnetta silloin, kun se esitettiin profeetalle vuonna 1798 ”nousemassa”. Niiden kristittyjen maanpakolaisten joukossa,

jotka ensiksi pakenivat Amerikkaan ja etsivät turvapaikkaa kuninkaallista sortoa ja papiston suvaitsemattomuutta vastaan, oli monia, jotka päättivät perustaa hallituksen kansalais- ja uskonnonvapauden laajalle perustalle. Heidän näkemyksensä saivat sijansa itsenäisyysjulistuksessa, joka esittää suuren totuuden, että ”kaikki ihmiset on luotu tasa-arvoisiksi” ja että heille on annettu luovuttamattomat oikeudet ”elämään, vapauteen ja onnen tavoitteluun”. Ja perustuslaki takaa kansalle itsehallinnon oikeuden määräämällä, että kansanäänestyksellä valitut edustajat säätävät ja panevat lait täytäntöön. Myös uskonnollisen vakaumuksen vapaus myönnettiin, niin että jokainen sai palvoa Jumalaa omantuntonsa vaatimusten mukaisesti. Tasavaltalaisuudesta ja protestanttisuudesta tuli kansakunnan peruseriaatteet. Nämä periaatteet ovat sen voiman ja menestyksen salaisuus. Sorretut ja poljetut kaikkialla kristikunnassa ovat kääntäneet katseensa tähän maahan kiinnostuksella ja toivolla. Miljoonat ovat hakeutuneet sen rannoille, ja Yhdysvallat on kohonnut maan mahtavimpien kansakuntien joukkoon.

”Mutta peto, jolla oli karitsan kaltaiset sarvet, ’puhui niin kuin lohikäärme. Ja se käyttää kaikkea ensimmäisen pedon valtaa tämän nähden ja saattaa maan ja siinä asuvalaiset kumartamaan ensimmäistä petoa, sitä, jonka kuolinhaava parani; ... sanoen maan asuvalaisille, että heidän tulee tehdä kuva pedolle, jolla oli miekanhaava ja joka virkosi eloon.’ Ilmestys 13:11–14.” Suuri taistelu, 438–441.

Jakso osoittaa, että luvut kaksitoista ja kolmetoista yksilöivät lohikäärmeen, pedon ja väärän profeetan, ne kolme valtaa Ilmestyskirjan kuudennessatoista luvussa, jotka johtavat maailman Harmagedoniin. Näillä kolmella vallalla on kullakin omat erityiset lukunsa, jotka kattavat saman profeettallisen historian. Danielin kirjan yhdestoista luku alkaa kuuden viimeisen jakeensa osalta sanoilla: ”Ja lopun aikana”, mikä oli vuosi 1798. Nämä kuusi jaetta yksilöivät sitten paavinvallan viimeiset liikkeet siihen saakka, kunnes Danielin kirjan kahdennentoista luvun ensimmäisessä jakeessa Miikael nousee seisomaan, ihmiskunnan koetusaika päättyy ja seitsemän viimeistä vitsausta alkaa. Yhdestoista luvun neljännessäkymmenennessä neljännessä jakeessa se ajan sanoma, joka raivostuttaa paavinvallan ja käynnistää verikylvyn juuri ennen koetusajan päättymistä, esitetään ilmauksena ”sanomia idästä ja pohjoisesta”.

Idästä ja pohjoisesta tuleva sanoma edustaa lopullista varoitussanomaa, sillä se julistetaan juuri ennen kuin Miikael nousee. Se on kolmannen enkelin sanoma, jota julistetaan Pyhän Hengen vuodattamisen aikana. Daniel esitti sanoman kaksiosaisena. ”Pohjoisen” sanoma, joka raivostuttaa paavikunnan, on sanoma, joka yksilöi ”pohjoisen kuninkaan” paavilliseksi vallaksi, ja ”idän” sanoma on idän lasten sanoma, joka on islam. Tällä on luonnollisesti myös muita tärkeitä merkityksiä, mutta itä on islamin vertauskuva, ja antikristus on todellisen Pohjoisen Kuninkaan väärennös. Kolmannen enkelin sanoma, joka varoittaa ottamasta vastaan pohjoisen kuninkaan merkkiä (pedon merkkiä), varoittaa myös, että islam iskee siinä vaiheessa, kun Yhdysvaltojen laittomuuden malja on täyttynyt, ja Yhdysvallat täyttää laittomuuden maljansa sunnuntailaissa.

Ilmestyskirjan kolmastoista luku jakeesta yksitoista alkaen ja siitä eteenpäin osoittaa juuri saman profeettallisen historian, ja sekin alkaa lopun aikana vuonna 1798.

”Mikä Uuden maailman kansakunta vuonna 1798 oli nousemassa valtaan, antaen lupauksen voimasta ja suuruudesta sekä herättäen maailman huomion? Symbolin soveltamisesta ei voi olla mitään kysymystä. Yksi kansakunta, ja vain yksi, täyttää tämän profetian tunnusmerkit; se viittaa erehtymättömästi Amerikan Yhdysvaltoihin.” The Great Controversy, 440.

Sama profeettallinen historia käsitellään Ilmestyskirjan 13. luvun jakeissa 11–18 kuin Danielin 11. luvun jakeissa 40–45. Samoin kuin Danielin jakeissa kertomus Yhdysvaltojen roolista päättyy armonajan päättymiseen, kun Yhdysvallat pakottaa maailman ottamaan pedon merkin. Sitten, kuten Danielin 11. luvussa, ajan sanoma esitetään 14. luvussa. Rakenne on molemmissa kohdissa täsmälleen sama, sillä poikkeuksella, että Danielin jakeet kuvaavat paavinvallan toimintaa ja Ilmestyskirjan 13. luku yksilöi Yhdysvaltojen roolin. Näiden kahden linjan perusteella havaitsemme, että Ilmestyskirjan 17. luku käsittelee samaa historiaa, mutta korostaa lohikäärmeen roolia, joka esitetään kymmenenä kuninkaana, jotka ovat Yhdistyneet Kansakunnat. Nämä kolme lukua, tarkasteltuina rivi riviltä, yksilöivät lohikäärmeen, pedon ja väärän profeetan roolin, jotka 16. luvussa johtavat maailman Harmagedoniin; siksi on merkityksellistä, että Johannes ilmoittaa meille, että kun 17. luku alkaa, yksi niistä enkeleistä, jotka olivat vuodattaneet ne seitsemän viimeistä vitsausta, tulee kertomaan Johannekselle Rooman porton tuomiosta.

Ja yksi niistä seitsemästä enkelistä, joilla oli ne seitsemän maljaa, tuli ja puhui minulle sanoen: Tule tänne; minä näytän sinulle sen suuren porton tuomion, joka istuu paljojen vetten päällä, jonka kanssa maan kuninkaat ovat harjoittaneet haureutta ja maan asukkaat ovat juopuneet hänen haureutensa viinistä. Ilmestys 17:1, 2.

Milleriläisten aikana kysymys oli pakanallisesta Roomasta ja paavillisesta Roomasta, mutta lopussa kysymys on kolmiliitosta. Samoin kuin tunnistaessaan nuo kolme valtaa luvuissa kaksitoista ja kolmetoista, hän tunnistaa selvästi seitsemännentoista luvun naisen paaviudeksi.

Ilmestyskirjan 17. luvun nainen [Babylon] kuvataan ”puettuna purppuraan ja helakanpunaiseen ja koristettuna kullalla ja jalokivillä ja helmillä; hänen kädessään oli kultainen malja, joka oli täynnä kauhistuksia ja hänen haureutensa saastaisuutta: ...ja hänen otsaansa oli kirjoitettu nimi: ’Salaisuus, suuri Babylon, porttojen äiti.’” Profeetta sanoo: ”Minä näin sen naisen juopuneena pyhien verestä ja Jeesuksen todistajien verestä.” Babylonista sanotaan edelleen, että se on ”se suuri kaupunki, joka hallitsee maan kuninkaita.” Ilmestyskirja 17:4–6, 18. Se valta, joka niin monien vuosisatojen ajan piti kristikunnan hallitsijoita itsevaltaisen herruutensa alaisina, on Rooma.” Suuri taistelu, 382.

Niin, milloin alkaa se profeettallinen historia, jota seitsemästoista luku esittää?

Ja hän vei minut hengessä erämaahan; ja minä näin naisen istuvan helakanpunaisen pedon päällä, joka oli täynnä pilkkaavia nimiä ja jolla oli seitsemän päätä ja kymmenen sarvea. Ja nainen oli puettu purppuraan ja helakanpunaiseen, ja koristettu kullalla ja jalokivillä ja helmillä; kädessään hänellä oli kultainen malja, joka oli täynnä kauhistuksia ja hänen haureutensa saastaa. Ja hänen otsaansa oli kirjoitettu nimi: SALAISUUS, SUURI BABYLON, PORTTOJEN JA MAAN KAUHISTUSTEN ÄITI. Ja minä näin naisen juopuneena pyhien verestä ja Jeesuksen marttyyrien verestä; ja nähdessäni hänet minä suuresti ihmettelin. Ilmestys 17:3–6.

Jotta Johannes näkisi naisen, hänet viedään profeetallisesti erämaahan, jonka Johannes itse on jo luvussa kaksitoista yhdistänyt kahteen todistajaan paavillisen vallan tuhatkaksisataakuusikymmenvuotisen hallinnon aikana.

Ja vaimo pakeni erämaahan, missä hänellä on Jumalan valmistama paikka, että häntä siellä elätettäisiin tuhat kaksisataa kuusikymmentä päivää.... Ja vaimolle annettiin suuren kotkan kaksi siipeä, jotta hän lentäisi erämaahan, omaan paikkaansa, missä häntä ravitaan aika ja ajat ja puoli aikaa poissa käärmeen kasvojen edestä. Ilmestys 12:6, 14.

Johannes kuljetettiin profeetallisesti erämaa-ajanjaksoon, mutta jakeesta kolme eteenpäin täsmennetään tarkasti, mihin kohtaan noista tuhannesta kahdestasadasta kuudestakymmenestä vuodesta Johannes vietiin, sillä nainen oli jo juopunut vainon verestä, ja hän oli jo ”porttojen äiti”. Johannes vietiin erämaa-ajanjakson loppuun, sillä nainen oli jo juonut vainon verta ja protestanttiset kirkot olivat jo palaamassa hänen helmaansa ja tulossa hänen tyttärικseen, sillä tuona ajanjaksona hänet tunnistettiin ”porttojen äidiksi”. Hänellä oli jo tyttäriä. Johanneksen todistus seitsemännestätoista luvussa alkaa vuonna 1798, samoin kuin sama profeetallinen historia, joka edusti petoa Danielin kirjan luvussa yksitoista ja väärää profeetta Ilmestyskirjan luvussa kolmetoista.

Samoin kuin kahden muun linjan kohdalla, kun seitsemästoista luku päättyy, kahdeksastoista luku määrittelee sitten ajanhetken sanoman. Kolme profeetallista linjaa, yksi kutakin kolmiosaista liittoa varten. Ne kaikki havainnollistetaan saman historiallisen rakenteen pohjalle, joka alkaa vuodesta 1798 ja jatkuu armonajan päättymiseen saakka, ja kaikki kolme korostavat viimeistä varoitussanomaa.

Habakukin taulut käsittelee Ilmestyskirjan seitsemännentoista luvun aihetta paljon yksityiskohtaisemmin, joten siirryn nyt arvoitukseen, joka esitetään siinä luvussa, jossa tuodaan esiin kahdeksan raamatullisen profetian valtakuntaa.

Ja tässä on mieli, jossa on viisaus. Ne seitsemän päätä ovat seitsemän vuotta, joiden päällä nainen istuu. Ja ne ovat seitsemän kuningasta: viisi on kaatunut, yksi on, eikä toinen ole vielä tullut; ja kun hän tulee, hänen tulee pysyä vähän aikaa. Ja peto, joka oli eikä ole, on itse kahdeksas, ja on yksi niistä seitsemästä, ja menee kadotukseen. Ilmestys 17:9–11.

Daniel sanoi Nebukadnessarille: ”Sinä olet se kultainen pää.”

Ja missä ikinä ihmiset asuvatkaan, kedon eläimet ja taivaan linnut hän on antanut sinun käteesi, ja hän on tehnyt sinut niiden kaikkien hallitsijaksi. Sinä olet tämä kultainen pää. Daniel 2:38.

Daniel sanoi myös Nebukadnessarille: ”Sinä, kuningas, olet kuningasten kuningas.”

Sinä, oi kuningas, olet kuningasten kuningas; sillä taivaan Jumala on antanut sinulle valtakunnan, voiman, väkevyyden ja kunnian. Daniel 2:37.

Nebukadnessar oli ”pää”, ja hän oli kuningas, ja hän oli kuninkaiden kuningas, sillä hän edusti ensimmäistä niistä valtakunnista, joita patsas kuvasi. Nebukadnessar oli se kuningas, jota kulta edusti, ja patsaan muut metallit edustaisivat muita valtakuntia ja kuninkaita, mutta Nebukadnessar

oli ensimmäinen ja sen tähden kuninkaiden kuningas. Toinen taso, johon emme nyt puutu, on se, että Babylonian valtakunta edustaa sitä valtakuntaa, joka pyrkii väärennöksellään jäljittelemään Kristusta, joka on todellinen kuninkaiden Kuningas.

Jesajan todistuksen alussa, joka koskee kahdentuhannen viidensadan kahdenkymmenen vuoden profetioita (3. Mooseksen kirjan 26. luvun seitsemää aikaa), Jesaja esittää kuninkaat päinä.

Sillä Aramin pää on Damaskos, ja Damaskoksen pää on Resin; ja kuudenkymmenen viiden vuoden kuluessa Efraim murskataan niin, ettei se enää ole kansa. Ja Efraimin pää on Samaria, ja Samarian pää on Remaljan poika. Ellette usko, ette varmasti kestä. Jesaja 7:7, 8.

Jesaja esittää ainoastaan lähtökohdan kahdelle 2520 vuoden ajanjaksolle, jotka kohdistuvat pohjoiseen Samarian valtakuntaan ja eteläiseen Juudan valtakuntaan, ja tehdessään näin hän sisällyttää kaksi todistusta siitä, että kansakunnan pääkaupunki on sen pää ja että kuningas on pääkaupungin pää. ”Pää” on kuningas ja valtakunta. Ilmestyskirjassa jatketaan samaa profetian linjaa kuin Danielissa.

Sen tähden, kun Johannes viedään vuoteen 1798 ja hänelle esitetään arvoitus, joka osoittaa, että on seitsemän ”päättä”, hän tunnistaa, että on seitsemän valtakuntaa. Hänelle sanotaan sitten, että viisi päistä eli valtakunnista on kukistunut. Vuonna 1798 raamatullisen profetian viides valtakunta oli juuri kukistunut, kun se sai kuolinhaavan, joka aikanaan parantuisi.

Johannekselle, joka seisoo lopun ajan historian kohdassa vuonna 1798, sanotaan myös, että yksi päistä ”on”. Raamatun profetian kuudes valtakunta alkoi vuonna 1798, joten kun Johannes profeettallisesti siirrettiin vuoteen 1798, se valtakunta, joka silloin oli, on Yhdysvallat, ja hänelle ilmoitettiin edelleen, että seitsemäs valtakunta oli yhä tulevaisuutta vuoteen 1798 nähden, sillä se ei ollut vielä tullut. Se seitsemäs valtakunta, joka oli yhä tulevaisuutta vuoteen 1798 nähden, on Yhdistyneet Kansakunnat, joita edustaa kymmenen kuningasta ja jotka ovat Ilmestyskirjan seitsemännentoista luvun aiheena. Mutta on myös kahdeksas, joka on niistä seitsemästä. Rooma nousee aina esiin kahdeksantena ja on niistä seitsemästä.

Luvun seitsemäntoista sisällöstä olisi paljon sanottavaa, mutta tässä yhteydessä yksinkertaisesti yksilöimme ne kahdeksan valtakuntaa, joita Raamatun profetia luvussa seitsemäntoista edustaa, nähdäksemme, miten milleriläinen käsitys neljästä valtakunnasta vastaa Ilmestyskirjan seitsemännentoista luvun kahdeksaa valtakuntaa.

Käsitlemme tätä seuraavassa artikkelissa.